

BERNARD MINIER

OKO

Ljndeni

Od autora bestsellerov
*Mráz, Kruh, Tma, Noc,
Sestry, Údolie a Lov*

Oko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Oko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

OKO

BERNARD MINIER

OKO

Z francúzštiny preložila Mária Gálová

Ljndeni

*Ambre, Carlosovi, Émilie a Isabelle,
ktorí vedia prečo.*

*Hrôza potrebuje predstavivosť.
Hrôza ide ruka v ruke s predstavivosťou.*

Arthur Conan DOYLE

PROLÓG

– Zomieram, otče.

Chorý si prezeral kňaza.

V prítmí izby zažmurkal.

Spod viečok mu čosi zažiarilo.

Ten muž mal päťdesiatosem rokov; bol to filmový architekt a naozaj zomieral.

Bola noc a vonku zúrila búrka. Nad horami sa blýskalo a chvíľami sa ozývalo vzdialené hrmenie. V miestnosti bolo počuť pravidelné zvuky prístrojov. A v malom ošetrovateľskom centre zaznievali spoza dverí napriek neskorej nočnej hodine kroky a búchanie dverí.

Kňaz sa sklonil. Vo svetle sa ukázala jeho tvár.

– Rakovina... je všade, otče, – pomaly vyslovoval Matthias Laugier. – Volajú to metastázy... Pre mňa to je Nepriateľ. Lebo to je vojna. A ja som prehral. Vlastne som nemal nijakú šancu...

Tvár otca Daniela Eyengu vyzerala hlboko sústredene. Tento pacient si vyžiadal jeho prítomnosť. Kňaz sa informoval u lekárskeho personálu. Rakovina pohrudnice a pľúc v poslednom štádiu. So zasiahnutím pobrušnice, osrdcovníka, semenníkov a hltana. Azbest: až do jeho zákazu prítomný pri nakrúcaní filmov, v dekoráciách, vo výprave.

– Azbest, – povedal Matthias Laugier, akoby čítal kňazove myšlienky. V tom čase ho bolo veľa vo filmových dekoráciách, vo farbách, vo ventiláciách, dokonca aj v umelom snehu. Všade. Potom ho zakázali. No tá hrozná choroba sa ohlásila až po tridsiatich rokoch.

Kňaz prikývol.

Na nočnom stolíku pri posteli mal položenú malú plastovú nádobku s trochou oleja, ktorý posvätil na poslednej krizmovej omši pred Veľkou nocou, keď sa svätia oleje. Skôr ako sa dotkol chorého, natiahol si rukavice.

Vo svetle lampy sa ukázala úzka tvár s prepadnutými očami a vystúpenými lícnymi kosťami, ostrými ako nože. Bola taká sivá, akoby ju potreli popolom.

Kňaz prešiel pohľadom po slabo osvetlenej miestnosti, hľadal kôš na smeti. Podľa proticovidových opatrení nesmel nič vyniesť von. Preto mali rukavice, nádobka a zatvorená pipeta s posväteným vínom, čo mienil kvapnúť na jazyk chorého, napokon skončiť v koši, kým ich spália. Víno si odložil pri poslednej omši a pipetu kúpil v lekární.

– Ja som vás nezavolať iba na pomazanie chorých, – povedal muž.

Otec Eyenga sa pozrel na chorého. Prekvapilo ho, že muž vyslovil tú vetu s veľmi zvláštnym prízvukom.

– Otče, keby som vám povedal, čo som videl, nemohli by ste spať, verte mi... *Stratili by ste vieru v Boha.*

Chorý uprene hľadel na kňaza. Ten si v jeho vpadnutých očiach všimol akési svetlo a zachvel sa.

– Čo mi chcete povedať, synu?

– *Peklo, otče... Bol som jeden z jeho démonov...*

Kňazovu šiju oviol ľadový dych.

– Spamätajte sa, – povedal priškrteným hlasom. – Nevravte také veci.

Počul ťažké dýchanie a predstavil si odumreté plúca.

– Neviete si predstaviť, otče... nemáte predstavu o tom, čo som videl, *čo sme urobili*... Som si istý, že ak je na konci tunela nejaké svetlo, pre nás to budú pekelné ohne...

V slovách chorého bolo niečo hrozivé, no aj trochu smiešne. Po zvráskavenom líci mu stiekla slza. Odrazu ruka s infúziou v žile schmatla kňazovu ruku chránenú rukavicou. Eyenga sa strhol.

Potom ho ruka chorého pustila a siahla do zásuvky v nočnom stolíku na druhej strane postele. Vnútri bola zapečatená obálka. Ruka s dlhými žilnatými prstami ju vzala a podala kňazovi.

– Viete, otče, pri tomto covidovom svinstve nesmieme odtiaľto nič poslať a sám to urobiť nemôžem. Prosím vás...

Eyenga sa zarazene pozrel k dverám.

– Dobre viete, že na to nemám právo ani ja, synu. – Nemohol si zvyknúť na to, že staršieho človeka, navyše zomierajúceho, oslovuje „synu“. – Všetko, čo tu použijem, skončí v tomto koši.

– Prosím vás, otče... je to dôležité.

Ruka držiaca obálku sa triasla. Kňaz si všimol na pevnom papieri kresbu akejsi špirály, meno a priezvisko.

– Čo to je? – spýtal sa.

– Otče, prosím vás. Urobte to pre mňa. Musíte ju odovzdať do pravých rúk, trvám na tom. Je to moja posledná vôľa...

Črty chorého sa od bolesti stiahli. Bol to výraz smrteľného zápasu. Kňaz si pozrel meno napísané na obálke.

Kenneth Zorn. Čudné meno, povedal si.

– Kto to je? – chcel vedieť.

– Na internete ho ľahko nájdete. Nepoznám jeho terajšiu adresu. Prosím vás, otče, prosím... Je to dôležité...

Kňaz sa pozrel na hodinky. Už dávno mu vypršal čas na návštevu, no tu mal právo na nejaké výnimky, najmä v takejto situácii. Tmavú izbu chvíľami ožiari blesk z horúčavy. V tomto júni bolo až neznesiteľne horúco, na kňazovom čele sa perlil pot.

– Synu, ja...

– Prosím vás, otče, prosím, – žobronil Laugier. – Ak chcete zachrániť jednu dušu... Ak je ešte na to čas...

Eyenga váhal. V ústach mu vyschlo. Bol to moderný kňaz, vyzbrojený novými technológiami, vedou. Nijako nebol poverčivý. No tu sa ho zmocnila akási iracionálna predstava. Že sa tu prejavuje čosi zlovestné. V tejto izbe.

Kňaz sa znovu zachvel, akoby mu bolo zima. Túžil iba po jedinom: zmiznúť. Vzal obálku. *Kto je ten Zorn?* Čo mohlo byť v tej obálke také dôležité a pritom také ľahké? Ohmatal ju. Skôr nejaký malý predmet, nie list... *Klenot? USB kľúč?* Strčil si ju do vrečka saka. Vzal plastovú škatuľku s posväteným olejom. Poznačil chorého na čele a na lícach a opakoval vety, ktoré vyslovoval tak často, že sa mu ich obsah už vytrácal.

– Pane náš, keďže od Teba pochádza každá útecha a Tvoj Syn nás chcel oslobodiť od všetkých slabostí a chorôb, vypočuj modlitbu našej viery...

O desať minút neskôr už prechádzal chodbami. Vydýchol si, keď sa ocitol v teplej noci. Nad strechami Ax-les-Thermes sa križovali blesky, trhali nočnú oblohu ako neviditeľné ruky. No ešte stále nepršalo.

Zrýchľil kroky a mieril k Námestiu Breilh, kde mal zaparkované svoje volvo.

Kaviarne boli zatvorené, svetlá hotelových reštaurácií zhasnuté, na celom parkovisku bolo iba jeho auto. V tichu spiacneho mestečka sa do noci týčila zvonica Kostola svätého Vincenta a vynímala sa na pozadí hôr. Za ňou dunela temnota, pretínali ju záblesky.

Aj kňazovo srdce akoby dunelo. To, čo pocítil v tej izbe, mu pripomínalo zážitok z detstva pri obrade *bwiti* v rodnej dedine na brehu Guinejského zálivu. Všetko vyplávalo na povrch. Nehybné vody v delte, tisíc a jeden zvuk v africkej noci, tekvice a misky naplnené farebným práškom, šaman odriekajúci obradné formulky. Mal osem rokov a zúčastnil sa na obrade pri svetle sviečok.

V ten večer pocítil rovnakú obscennú moc, silnejšiu ako smrť. Rovnaký atavistický strach. Prečo? Čo také vnímal, že to jeho rozum nemohol pochopiť?

Odrazu preťal tmavú oblohu silný blesk. Oslepujúce svetlo na okamih vytvorilo na asfalte parkoviska obrovský tieň: tieň kríža na veži kostola.

Obrátený kríž... a smerujúci k nemu...

Bol na námestí sám, maličká silueta na konci obrovského tieňa kríža ťahajúceho sa k nemu.

Zmocnil sa ho dávny strach. Ponáhľal sa k autu, odomkol ho a sadol si za volant.

– To peklo, otče... Bol som jeden z jeho démonov...

S tlúčicim srdcom naštartoval, vyšiel z parkoviska a hnal sa opustenými ulicami.

To peklo, otče... Bol som jeden z jeho démonov...

Upokojil sa, až keď prešiel niekoľko kilometrov.

UTOROK 21. JÚNA

1

Vo svojom sne videl koňa bez hlavy zaveseného na lanách v ľadovej víchrici. Videl kruh študentov okolo bazéna, kde plávali bábiky s nehybnými modrými očami. Videl statočného nemeckého ovčiaka, ktorý v poľskom lese bránil svojho pána a nechal sa zožrať vlkami. Videl chatku horiacu v noci ako fakľa a vnútri dve stratené prekliate duše. Videl dve sestry v bielych šatách ako na prvé prijímanie, ako sa v mesačnom svetle držia za ruky. Videl muža s nasadenou jeleňou hlavou, ktorého na opustenej ceste zrazilo auto... A veľa iných... Videl otca, ako sedí vo svojej pracovni s penou na perách. A mŕtve dieťa: svoje dieťa. Videl mŕtvych: ženy, mužov, deti... Videl vraždu, mučenie, masaker, nenávisť, pomstu, túžbu po zisku, smútok, hlúposť. A nikto na tom nemohol nič zmeniť. Lebo to je takto oddávna.

Do ucha mu prenikol neprijemný ostrý zvuk.

Zobudil sa. A pochopil. Vedel, že vždy keď mu telefón zazvoní na svitaní, oceán noci vrhne na pobrežie dňa ďalšiu mŕtvolu.

2

Panel pri vchode do veľkej psychiatrickej nemocnice oznamoval, že liečebné pavilóny, kaviareň a auditórium sú vľavo a administratíva, parkoviská, reštaurácia pre personál a prijímacia kancelária vpravo.

On sa však nemusel orientovať. Spoza závery otáčajúce sa majáky vrhali modré záblesky až k nemu, osvetľovali monumentálnu galériu podlubí s vystupujúcou vežičkou kaplnky.

Zašiel autom až tam, vystúpil a spýtal sa na miesto strážnika, ktorý sa zjavne nudil a určite nevidel scénu zločinu, keďže bol taký pokojný. Potom prešiel pod bránou, zabočil vpravo a pokračoval otvorenou galériou, míňal jedno podlubie za druhým, na tvár mu útočil ostrý ranný vzduch. Ako tak kráčal striedavo pod šikmými rannými lúčmi a v tieni pod stĺpmi, uvedomoval si, že má pred sebou celú architektúru z iného storočia, akúsi ťažkú pochmúrnu loď, no postavenú s úmyslom naprávať duše. Na rozdiel od vecí sa však duše opravovať nedajú. Možno im len pomáhať, aby sa samy nezničili, aby prežili. A aby nezraňovali iných.

Napriek tomu niektorí na týchto miestach už vzali niekomu život.

– Prepáč, že ťa budím, Servaz, – povedal mu do telefónu nový divízny komisár. – Máme tu vraždu.